

[Arne Larsen.]

øjeblikket. Byggeriet er blevet alt for dyrt, og det må ned på et fornuftigt niveau igen. Det er især det, vort forslag om en boligfond tilsigter. Vi må nå dertil, at man virkelig formår at opfylde boliglovens formålsparagraf: at bygge et rigeligt antal lejligheder til priser, folk kan betale, og som tilfredsstiller den enkelte families boligbehov.

Jeg var i min fremsættelsestale inde på et par af årsagerne til, at det nye byggeri var blevet så urimelig dyrt, og jeg skal blot gentage, at det var yderst triste kendsgerninger for befolkningen, at landets magtfulde kapitalinteresser i 1958 fik lejlighed til at torpedere den sociale linje i vor boligstøttelovgivning, en sag, som også den højtærede boligminister var inde på. Argumenter som, „at det almenyttige byggeri ødelagde landets valutastilling“, at „billige statslån var Ebberød Bank“, og det, at man på alle måder fik miskrediteret det spekulationsfri byggeri og fik overbevist politikerne i det høje ting om, at de private bygherrer havde en enestående konkurrenceevne og kunne bygge billigt, har tiden vist den egentlige betydning og det egentlige indhold af. Vi har set, hvad denne konkurrenceevne har betydet, og hvad man forstod ved at bygge billigt. Hulheden i hele denne agitation tror jeg er gået op for befolkningen, og nu kræver man, at der gøres en ende på disse urimelige forhold. I stedet for billige statslån til fast, lav rente og kontante lån uden kurstab gik man over til at finansiere byggeriets tredje prioritet i de nye private realkreditinstitutioner, og det er med meget store kurstab og dermed også til høje renter. Det har været en alvorlig og dyr lærestreg for befolkningen, og vi i socialistisk folkeparti mener derfor, at der må tages skridt til at vende tilbage til den sociale linje i boligpolitikken.

Jeg ved godt, at nogle af de mest indflydelsesrige her i dette land mener, at folk bør bo, som de har råd til, men det synspunkt som grundlag for velfærdsstatens boligpolitik kan vi ikke anerkende. Bolig er ligesom arbejde en menneskeret, som samfundet må gøre alt for bliver respekteret og ført ud i livet. Staten er til for at hjælpe og beskytte de svagest stillede i samfundet, og dette synspunkt har da også været anerkendt. Fra 1946 og frem til 1958 var der bred enighed om, at det var nødvendigt at

føre en social boligpolitik og sørge for, at lejen i det nye byggeri ikke var højere, end at den kunne betales af en almindelig, jævn indtægt. Men denne linje er blevet forladt med de konsekvenser, vi nu har set.

Et andet synspunkt er det, at godt nok skal staten yde sin hjælp til de svageste, men ikke i form af støtte til boligbyggeriet; nej, det må ske i form af børnetilskud, pensionisthuslejetilskud, driftstilskud, og hvad det nu alt sammen hedder, og den højtærede boligminister var også inde på her i sit korte indlæg, at han fandt, det var den form for social støtte, vi skulle have i boliglovgivningen. Det finder vi er forkert, for vi mener, at store dele af befolkningen vil have størst gavn af at få den sociale støtte på boligområdet i form af støtte til opførelse af billige boliger, ikke bagefter ved tilskud til betaling af huslejen i et dyrt byggeri. Vi mener, det vil gavne staten og også samfundet og dets borgere betydelig mere, hvis man sørger for, at byggeriet bliver så billigt som overhovedet muligt.

Fortsætter vi linjen i dagens boligpolitik, betyder det simpelt hen, at statens tilskud til de mindre- og mindstbemidlede går i boligspekulanternes lommer. Det spiller jo ingen rolle, hvad det koster, for staten yder tilskud til de dårligst stillede, og så kan alle de andre få lov at betale, hvad det eventuelt koster at bo i sådanne lejligheder.

Det er nævnt tidligere — også under den sidste boligdebat — hvordan indtægtsfordelingen er i dette land, at over 80 pct. har det, man kalder almindelige, jævne indtægter, altså en husstandsindkomst på under 20.000 kr. Det er for dem, vi skal bygge, og det er for dem, socialistisk folkeparti mener at boligfonden bør være virksom. Så kan i øvrigt boligspekulanterne bygge for dem, der har betydelig større muligheder for at betale højere huslejer.

For den overvejende del af befolkningen ville det være til allerstørste gavn, om man gjorde noget for at billiggøre byggeriet. Renten har gennem årene været meget svingende, mest stigende, og det er jo et lotteri for lejerne, der melder sig på boligmarkedet, hvad de egentlig skal betale. Det er fuldstændig afhængigt af opførelsesåret og det endelige prioriteringstidspunkt. Vi har snart lige så mange lejenniveauer, som der er måneder i et år, og